

איחלתי לי כלב

כתבה איונה ברזינובה
צייר זאור דאיסדזה

הכלב שמצאתי בחג המולד נראה גם הוא כמו חי. הוא היה עשוי מקטיפה חומה והיו לו עיניים מבריקות מפלסטיק. החצרן שלנו, מר ווסהלו ירד על ארבע והפעיל את התוכניות שלו של נביחה, נהימה ויללה.

שמי מתי. אני חי בבית יתומים. אין לי אבא ואמא. לכן רציתי כלב. איחלתי לי כך יום-יום. ביקשתי כלב מסנטה קלאוס. למעשה ציירתי אחד. היה יפה מאוד, ונראה כמו חי.

ילדים אחרים פתחו מתנות של קלמרים ועפרונות
צבעוניים. אף אחד לא הרגיש כשעזבתי את החדר.
רציתי כלב ואיחלתי לי כך יום-יום.

אבל פתאום הכלב הרים רגל אחורית ועשה שלולית.
"הכלב מקולקל" אמרה גברת לוונדר, המנהלת. "אמרת
להם בחנות שאני רוצה משהו שלא עשה שלוליות!"

יום אחד בפברואר אלזה התעוררה.
היא יצאה מהקופסה והלכה ישר למטבח. היא הציצה
מאחורי המקרר על הטבחית.
"נחש!" צעקה הטבחית "נחש תוקף אותי!"

דן, הילד מהבית השכן, הסכים להחליף צב בחמישה
כרטיסי שחקני כדורגל.
קראתי לצב אלזה, על שם ילדה שמשפחה אחת
אימצה.
שמרתי את אלזה בקופסה אחרי הארון. היא ישנה כל
החורף. אפילו הצעקות בוקר של גברת לוונדר לא העירו
אותה.

אבל הם ברחו מהדלי כבר בערב הראשון. הלכתי אחרי העקבות המבריקים שלהם, אבל מצאתי רק אחדים. "ראו מה עשו המפלצות האלה על הרהיטים היפים שלי" קראה גברת לוונדר. "אמכור אותם למסעדה צרפתית" אמר מר ווסהלו.

הייתי צריך להחזיר את אלזה לדן. הוא לא שמח במיוחד, אבל כשנאמר לו כי לא צריך להחזיר את כרטיסי השחקנים, ריחם על אלזה. רציתי כלב. איחלתי כך יום-יום. מצאתי כמה חלזונות בגינה. שמתו אותם בדלי.

כדי להתנקם שמתי כינים בשערותיי. לא היה פשוט
למצוא כינים, אבל קיבלתי כמה מילד שהולך לבית
הספר שלנו.

הצלחתי להציל אותם ושחררתי אותם. כולם, פרט
לאחד שגברת לוונדר זרקה דרך החלון.
לא אסלח לה זאת לעולם.

אבל אז קרה משהו. גברת לוונדר הביאה אותי למשרד
ושם חיכו אישה ואיש.
"היית רוצה שנהיה ההורים שלך?" שאלו.
לא ידעתי. תמיד רציתי כלב. איחלתי לכך יום-יום. ולא
קיבלתי אותו, אבל...

עוד אף פעם לא ראיתי את גברת לוונדר כל כך כועסת.
"לא אוותר עליהם!" הודעתי לה.
נלחמתי כמו אריה. ניסיתי להסתיר אחדות במגבת שלי.
אבל גברת לוונדר ניצחה.
בסוף לא נשארו לי כינים וגם לא נשארו הרבה שערות.
מילא, השערות תצמחנה.

...כלב רועים נהדר!
"בוא רודי. פגוש את החבר החדש שלך" אומר האיש
כשהוא מלטף את ראשו של הכלב.
הכלב מרחרח אותי בידידות.
"זה בסדר, רודי. בסדר. זה מתי, הבן החדש שלנו"
אומרת האישה ומלטפת את ראשי.

בסוף אמרתי "אנסה." חשבתי, נראה איך האישה הזו
תתייחס לנמלים הגדולות שדן הבטיח לתת לי.

עכשיו אני עוזב בפעם הראשונה את גברת לוונדר, את
מר ווסהלו ואת הילדים האחרים.
כשאני במגיע לביתם של האיש והאישה אני חושב רק
על הנמלים הגדולות, עד שאני רואה מה מחכה לנו ליד
השער...

רציתי כלב. איחלתי לי כך יום-יום.
ועכשיו יש לי. אבל לא רק כלב.
רק עכשיו אני מבין שבפעם
הראשונה יש לי גם אבא ואמא.

